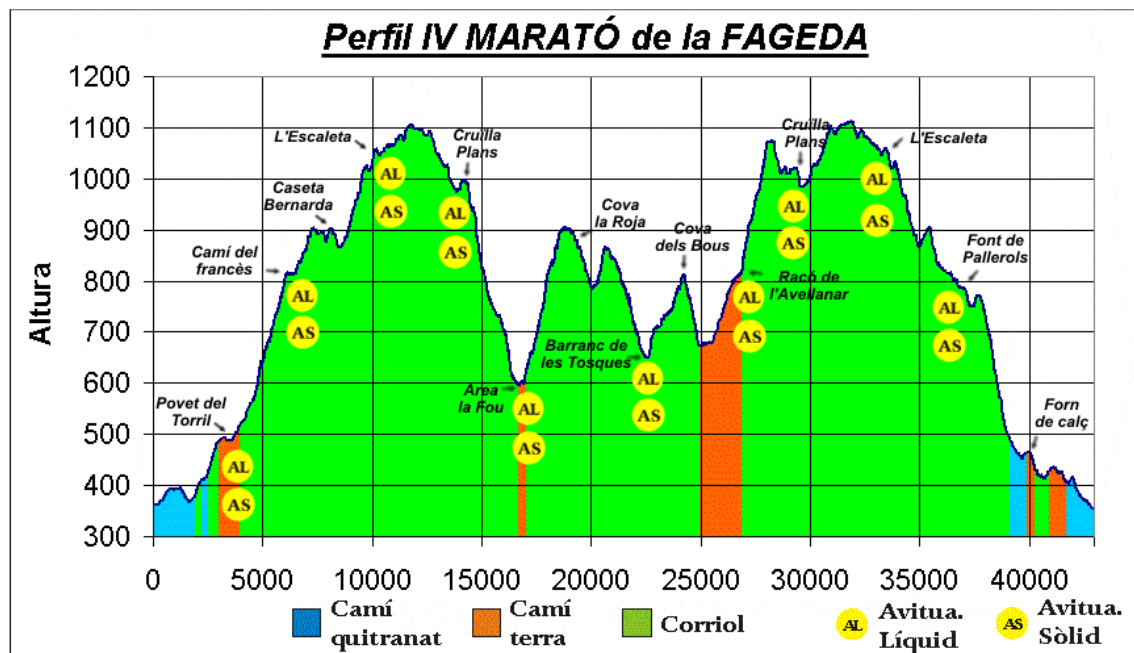

Primer de tot em presentaré a tots els fondistes: em dic Eduard Tejedor Fontanet i ja fa uns quants mesos que corro defensant els colors blau i taronja. Tinc 27 anys i en fa més de tres que aquest esport que se'n diu "córrer" em té força enganxat. No sóc dels que entrena 5 dies a la setmana però tampoc passo més de 3 dies seguits sense que no m'hagi calçat les meves sabatilles per anar a fer uns quilometres.

Un dels motius d'aquest escrit és el d'explicar les meves sensacions i vivències durant la meva primera maratón de muntanya i ja que estic escrivint també m'agradaria engrescar als corredors, o atletes que sona millor, a que provin de fer curses de muntanya en qualsevol dels seus nivells.

Ens situem en escena: 21 d'abril de 2013 IV maratón de la Sènia. Per davant 43 km per córrer amb 2432 metres de desnivell positiu (el simple fet de mirar el perfil de la cursa ja cansa el cos). Objectiu: acabar la cursa.

Sona el despertador i com es normal en aquests casos, ja fa més de mitja hora que estic despert: nervis, poca son, ganes de començar a córrer... segurament una mica de tot.

Un bon esmorzar per agafar energies i directe a buscar el pitrall (encara no sé si és dorsal o pitrall, jo crec que dorsal prové del francès "dors" que vol dir esquena....). Sigui el que sigui, ja tinc el 008.

Sense ni adonar-me'n sona el tret de sortida a les 07:30 del matí i com no podia ser d'una altra forma, després de la primera corba ja tenim la primera rampeta.

Com ja he dit fa unes línies, l'objectiu de la cursa es acabar-la, per tant, el que em dedico a fer durant els 10 primers quilòmetres de pujada es dosificar-me i anar pensant quatre parides que escriuré durant la crònica de la cursa. També vaig aprofitant per girar el cap i gaudir de les vistes cap al delta de l'Ebre però cada cop que giro el cap he d'anar amb molt de compte de no menjar-me les infinites pedres distribuïdes equitativament al llarg de tot el recorregut.

Els quilòmetres van passant i després de 12 km començo a respirar una mica ja que per davant venen uns 6 km de baixada (sempre acompanyada per pedres). Tot i ser 6 km, s'acaben fent llargs ja que s'ha d'anar amb 4 ulls per tal d'esquivar tots els obstacles i al mateix temps intentar deixar-te anar una mica per gaudir de les baixades.

Sense ni avisar, ja torno a pujar i aquest cop va de debò. Pujada continua i amb un desnivell que m'obliga casi a grimpar en unes quantes ocasions (com diu un amic meu, una cursa de muntanya on no has de caminar, no és cursa de muntanya).

Després de molts puja-i-baixa continus ja no puc ni recordar-me del perfil de la cursa que havia memoritzat. L'important és que segueixo corrent, que encara tinc litres de gasolina al dipòsit i que les meves "amigues" les rampes, encara no han fet acte de presència. Passo pel km25 i mica en mica vaig avançant corredors, i el que potser és més important, que no veig corredors que em vagin avançant.

Situats al km 26 només falta per superar uns 500 metres de desnivell en 7 km i després uns 10 km de baixada. Tot i ser 7 km se'm fan eters i els quàdriceps, bessons, abductors i altres

músculs, comencen a fer acte de presència i em comencen a avisar de que no serà fàcil i que per arribar al final hauré de patir de valent. Aprofito la pujada per fer algun amic i per compartir experiències viscudes amb altres corredors. El ritme no el baixo massa, però sempre s'ha d'aprofitar la pujada per xerrar una mica amb els companys (salutacions al David de Bonesvalls i al Jordi que els vaig prometre que els mencionaria).

Després d'apretar les dents i deixar-me casi totes les energies arribo a dalt on espero trobar la baixada que m'he imaginat durant tants i tants minuts. No era com me la imaginava sinó que era una baixada que els experts anomenen "tècnica" (jo l'anomenaria d'una altra forma). És a dir, queden 13km d'esquivar rocs i de seguir amb tots els sentits posats ja que cada cop estic més cansat i em costa aixecar els peus per anar esquivant totes les pedres que em vaig trobant.

Els km segueixen passant i les rampes segueixen sense misteriosament aparèixer. Arribo al km35 amb més d'una torta a cada turmell, veig un avituallament amb "Los Pitufos Maquineros" a tot drap. Cada cop queda menys, i de cop i volta apareix la Sènia a la meva vista, amagada des de fa estona per muntanyes i més muntanyes.

Finalment, i després de compartir tota la baixada amb un company de Roquetes observo que l'arc d'arribada marca menys de 6h30min! (posició 96 de 136). Cerveseta, dutxa i com nou.

Missió aconseguida i ara toca buscar nous reptes/objectius per fer durant els propers mesos. Qui s'apunta?